

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupeného Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 1434/6, Praha 9, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2011, čj. KUJI 66310/2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2013, čj. 57 A 116/2011 - 59,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2013, čj. 57 A 116/2011 - 59, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 2. 3. 2011, čj. OEOM/3115/2010/ZK, Městský úřad Havlíčkův Brod, odbor evidence obyvatel a matrik, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 12. 11. 2010 po předchozí rozepři fyzicky napadl P. K., kterého dvakrát udeřil do prsou a odcizil mu služební průkaz ostrahy obchodního domu Kaufland v Havlíčkově Brodě. Městský úřad uložil žalobci za toto jednání pokutu ve výši 1000 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 49 odst. 2 zákona o přestupcích.

2. Žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu rozhodnutím ze dne 25. 7. 2011, čj. KUJI 66310/2011.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 27. 2. 2013, čj. 57 A 116/2011 – 59, zamítl. Rozsudek krajského

soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

4. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Věcně se námitky stěžovatele týkaly důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

5. Stěžovatel namítl, že osoby, které ve správním řízení vystupovaly jako svědci, měly přímou nebo nepřímou vazbu na obchodní dům Kaufland, kde se odehrála předmětná událost. Tyto osoby změnily své výpovědi nebo přímo ve výpovědích uvedly skutečnosti, které pravděpodobně spolu předem konzultovaly, a to v úmyslu celou záležitost obrátit v neprospěch stěžovatele.

6. Dále stěžovatel poukázal na úřední záznam Městské policie města Havlíčkův Brod ze dne 12. 11. 2010, reg. č. A2140/2010, který přiložil ke kasační stížnosti. Tato listina, zapsaná příslušníky městské policie, obsahuje prvotní písemné zachycení předmětné události. Žádné fyzické napadení ze strany stěžovatele z ní nevyplývá. O fyzickém napadení se zmiňují až pozdější výpovědi, které mohly být a pravděpodobně byly účelové a zavádějící.

7. K námitce zpochybňující údery pěstí krajský soud uvedl, že údery pěstí byly prokázány svědeckými výpověďmi P. K. a M. L. a úředním záznamem o podání vysvětlení M. Z. Úřední záznam městské policie ze dne 12. 11. 2010 však tyto důkazy vyvrací.

IV.

8. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

9. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

10. Kasační stížnost je důvodná.

11. Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, protože se jedná o vadu, kterou soud musí posoudit z úřední povinnosti i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítl (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

12. Podstata žalobní argumentace spočívala v tvrzení, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci. K jeho objasnění stěžovatel navrhl výslech svědků – P. K., recepční obchodního domu Kaufland ze dne 12. 11. 2010 a hlídky městské policie, která byla dne 12. 11. 2010 přivolána k předmětné události.

13. Navrhované důkazy krajský soud neprovedl a v rozsudku ani neobjasnil, proč návrhu na provedení důkazů nevyhověl. Toto pochybení mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, protože skutkový stav nebyl ve správním řízení zjištěn dostatečně. Stěžovateli lze totiž přisvědčit, že shromážděné podklady byly ve vzájemném rozporu, resp. si zcela neodpovídaly. Z úředního záznamu sepsaného hlídkou městské policie bezprostředně po konfliktu mezi P. K. a stěžovatelem nevyplývá, že by si P. K. stěžoval městské policii na fyzické napadení stěžovatelem nebo že by se o takovém napadení zmínil někdo ze svědků předmětné události. Oproti tomu

pozdější svědecké výpovědi P. K. a M. L. a úřední záznam o podání vysvětlení M. Z., o které žalovaný opřel své rozhodnutí, hovoří o tom, že stěžovatel udeřil P. K. dvakrát pěstí do hrudi.

14. Krajský soud se nepokusil tento rozpor odstranit a o úředním záznamu městské policie se v odůvodnění rozsudku vůbec nezmínil, přestože je předmětný úřední záznam součástí správního spisu. Navíc v žalobě stěžovatel výslovně upozornil, že si hlídce městské policie nikdo nestěžoval na údery pěstí. Nevypořádáním této námitky se krajský soud dopustil pochybení, které rovněž vede k nepřezkoumatelnosti jeho rozsudku.

15. Přestože strážníci městské policie R. J. a I. N. nebyli bezprostředně přítomni konfliktu mezi stěžovatelem a P. K., jejich výslech mohl objasnit, zda se někdo z účastníků konfliktu nebo z přihlížejících zmínil o fyzickém napadení, a pokud ano, strážníci mohli také vysvětlit, proč tato skutečnost nebyla zaznamenána v předmětném úředním záznamu.

16. Dále se krajský soud nijak nevyjádřil k tomu, proč nepovažoval za důvodný návrh na výslech recepční, která uzavřela vchod do obchodního domu Kaufland a přivolala městskou policii, a opětovný výslech P. K.

17. Krajský soud opomněl vypořádat také námitku, že svědkyně M. L. nemohla mít v zorném poli stěžovatele a P. K. vzhledem k místu, kde stála, a vzhledem ke své malé postavě. Krajský soud pouze bez dalšího přijal závěr, že svědectví M. L. je věrohodné, protože odpovídá „v podstatných rysech“ dalším dvěma výpovědím. Takové vypořádání předmětné námitky nebylo dostatečné a míjelo se s její podstatou. Krajský soud nijak nezjišťoval, kde v rozhodnou dobu M. L. stála a zda mohla vidět stěžovatele a P. K., žalovaný i krajský soud přitom považovali její svědectví za jeden z klíčových důkazů.

18. V neposlední řadě se krajský soud nevypořádal ani s tvrzením stěžovatele, že pouze „reflexně zvednul paže“ poté, co mu P. K. vstoupil do cesty. Nevypořádání této námitky mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, a to zejména za situace, kdy jednání, jímž se stěžovatel měl dopustit vytčeného přestupku, nebylo v posuzované věci zjištěno bez důvodných pochybností (srov. § 3 správního řádu). Hovořil-li krajský soud o „agresivním fyzickém napadení“ (str. 5 napadeného rozsudku), není zřejmé, na základě jakých úvah a důkazů k takovému hodnocení dospěl.

19. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že krajský soud porušil povinnost svůj rozsudek řádně odůvodnit (§ 54 odst. 2 s. ř. s.). Tato povinnost představuje součást práva na spravedlivý proces i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy). Pro naplnění požadavku na řádné odůvodnění nestačí, pokud soud uvede, že žalobní námitky jsou nedůvodné nebo nesprávné, ale nevysvětlí, v jakých konkrétních právních, případně skutkových důvodech nesprávnost nebo nedůvodnost žalobní argumentace spočívá (srov. např. rozsudky ze dne 14. 7. 2005 čj. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

20. Skutkový stav, z něhož krajský soud vyšel, nebyl dostatečně zjištěn. Důkazní prostředky, o něž krajský soud i žalovaný opřeli své úvahy, nebyly ve vzájemném souladu a žalovaný ani krajský soud se nepokusili tyto rozpory vysvětlit. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost (jímž řízení o přestupku bezpochyby je), je přitom správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 správního řádu). Správní orgán je proto povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto.

21. V dalším řízení krajský soud zváží, zda doplní dokazování sám, nebo zda vrátí věc žalovanému k dalšímu řízení a doplnění dokazování. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že § 77 s. ř. s. zakládá nejenom pravomoc soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec zjistit nový či jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce. Soud přitom není vázán ani důkazními návrhy a může provést i další důkazy k úplnému přezkoumání i co do stavu skutkového. Zváží však rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu (blíže viz rozsudek ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 – 89, č. 618/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 8. 2013, čj. 8 Afs 48/2013 – 31).

22. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§110 odst. 1. s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

23. Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu